

2002 ҳадис / «АЛИФ» ҳарфи / 484-ҳадис

* ثَلَاثٌ مَنْ كُنَّ فِيهِ وَجْدًا حَلَوَةً إِيمَانٍ. أَنْ يَكُونَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِمَّا سِواهُمَا، أَنْ يَحْبَّ الْمَرْءَةَ لَا يُحِبُّهُ إِلَّا اللَّهُ وَأَنْ يَكْرُهَ أَنْ يَعُودَ فِي الْكُفْرِ بَعْدَ إِذْ أَنْقَدَهُ اللَّهُ مِنْهُ، كَمَا يَكْرُهُ أَنْ يُلْقَى فِي النَّارِ.

(رواه البخاري ومسلم عن أنس)

Уч хислат: Аллоҳ ва Расулини бошқа нарсалардан маҳбуб билиш, бирорни фақат Аллоҳ учун яхши кўриш, Аллоҳ уни кофирликдан халос этганидан кейин унга қайтишни худди оловга улоқтирилишни ёмон кўргани каби ёқтираслик кимда жам бўлса, у имон ҳаловатини топибди.

Anas (розияллоҳу анҳу)дан. Бухорий ва Муслим ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

